

Κυριακή Των Μυροφόρων: «Και αύθις εκ του τάφου ωραίος...» (Πρεσβύτερος Νικόλαος Πάτσαλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Κυριακή Των Μυροφόρων και η Ανάσταση του Χριστού συνεχίζει να μας συγκινεί και να μας εμπνεύει στις αναστάσιμες πλέον ακολουθίες. Ο Αναστάσιμος Κανόνας αποτελεί χάρμα ψυχής που όσες φορές κι αν τον ακούσεις, όσες φορές κι αν τον διαβάσεις, είναι κάθε φορά μία ξεχωριστή εμπειρία. Η Ελπίδα και η Χαρά που προκαλεί είναι μεγάλη και απεριόριστη. Κι αυτό γιατί εξυμνεί την Νέκρωση του Θανάτου, την

κατάργηση του Άδου, και το ξεκίνημα της Άλλης Βιοτής που την χαρακτηρίζει η «Ειρήνη» και η «Όντως Χαρά».

Στην Δ΄ Ωδή του Αναστάσιμου κανόνα, ο υμνογράφος ομιλεί για την Ωραιότητα που εκπέμπει ο ζωήρρυτος τάφος του Κυρίου. «Και αύθις εκ του τάφου ωραίος, δικαιοσύνης ημίν έλαμψεν Ήλιος». Ο Χριστός προσδιορίζεται με την ισχυρή λέξη του «Ωραίος». Είναι λοιπόν Ωραίος και η ωραιότητά του διαφαίνεται στο Σταυρό και έπειτα στην Ανάσταση. Τι σημαίνει όμως «ωραίος»; Είναι αυτός που μπορεί να δεχτεί την Αδικία του κόσμου τούτου για κάτι που την ξεπερνά. Είναι αυτός που ξέρει και μπορεί να υπομένει έχοντας στο νου την προσδοκία της Δικαιοσύνης που προσφέρει η Ανάσταση. Αυτή είναι και η μεγάλη κληρονομιά του Σταυρωμένου και Αναστημένου Χριστού προς τους αποστόλους, τις μυροφόρες, και τον κάθε άνθρωπο που δέχεται τη διδασκαλία του. Έτσι, σ' αυτό το πρίσμα, καλεί τους αποστόλους να φανούν όντως «Ωραίοι» προς την ανθρωπότητα, όντας δηλαδή έτοιμοι να βιώσουν κι αυτοί Αναστάσιμα πάθη και κακουχίες.

Την Ωραιότητα όμως του Ζωντανού του τάφου, την αντίκρυσαν πρώτα οι απόγονοι της πηγής της Ωραιότητας, της απογόνου της Εύας, της Μάνας του Χριστού, της λεγομένης κατά τους ευαγγελιστές «Μαρίας του Ιωσή» και «Μαρίας η του Ιακώβου». Δηλαδή οι Μυροφόρες γυναίκες όπου ωσάν τους Μάγους της Βηθλεέμ αποφασίζουν με τόλμη και αφοβία να πορευτούν προς τον τάφο του Χριστού για να του προσφέρουν «τα μύρα ως δώρα». Τόση ήταν η αγάπη τους που ξεπέρασε τα όρια του γυναικείου φύλου τους. Και την ίδια ώρα όπου οι μαθητές του Χριστού ήταν κρυμμένοι «δια τον φόβον των Ιουδαίων», αυτές βάλλουν τον φόβο έξω, από περισσή αγάπη για τον Ζωντανό και Αγαπημένο Θεό και Κύριόν τους και έρχονται προς το μνημείο για να «υπαντήσουν», να προσκυνήσουν και να «ύπαλείψουν» το Ζωηφόρο σώμα του Κυρίου.

«Όρθρου βαθέος» λοιπόν «της μιάς Σαββάτων [...] ανατείλαντος του ηλίου» έρχονται προς το μνημείο. Και εκεί τί αντίκρυσαν; Το Μέγα Μυστήριο που τους προκάλεσε «Τρόμο» και «Έκστασι». Αντίκρυσαν αντί το θνητό σώμα του Χριστού, την Αθανασία σε όλο της το μεγαλείο, την ίδια την Ανάσταση με όλο το μυστήριο που κρύβει μέσα της. Οι μυροφόρες γυναίκες ενώ πάνε να επιμεληθούν την φθορά του σώματος ψηλαφούν εμπειρικά την Αφθαρσία βλέποντας τα «οθόνια κείμενα μόνα». Εν ολίγοις είδαν ένα Τάφο Ζωντανό που αντί οσμής θανάτου, μυρόβλιζε αθανασία. Αντίκρυσαν έναν τάφο που «εξήστραπτε Ζωήν» μέσα από το Φως που εξέπεμπε ο περιβεβλημένος με στολή λευκή άγγελος.

Οι Μυροφόρες γυναίκες είναι όντως οι πρώτοι αψευδείς μάρτυρες της Αναστάσης του Χριστού, οι οποίες μάλιστα λαμβάνουν ιεραποστολικό έργο προς τους μαθητές, ώστε να τους διαμηνύσουν τα Ευαγγέλια της Χαράς. Γίνονται όπως γράφει και ο μητροπολίτης Εδέσσης Ιωήλ, οι «Ταχυδρόμοι της Χαράς».

Η Κυριακή των Μυροφόρων είναι πραγματικά μεστή και ωραία βιωμάτων και διδαγμάτων. Την προηγούμενη Κυριακή, του Αντίπασχα, διά της απιστίας του Θωμά λάβαμε μια Χειροπιαστή Απόδειξη της Αναστάσεως. Σήμερα μέσω της έντονης και θερμής πίστης των Μυροφόρων προσκυνούμε το κενό μνημείο. Οι μυροφόρες βλέπουν «ιδίοις όμμασι» τα ανέπαφα, και καθόλου σκορπισμένα νεκρικά σουδάρια που κανείς δεν τα άγγιξε και αποτελούν μέχρι σήμερα το ανερμήνευτο γεγονός της Ανάστασης. Αυτό το υπερφυσικό θαύμα, που δεν έπαυσε ακόμα να δίνει παρηγοριά σε λαούς και έθνη. Η Ανάσταση ως δόγμα, ως πίστη, ως ζωή είναι η ταυτότητα του Χριστιανισμού που πλημυρίζει τα πάντα με Φως. Απο αυτό το Φως «εξεθαμβήθησαν» οι μυροφόρες γυναίκες και το ίδιο προσδοκούμε στο δικό μας βίο.